

УДК 658.7:656.2(477)

СТРАТЕГІЧНІ ОРІЄНТИРИ РОЗВИТКУ ТРАНСПОРТНО-ЛОГІСТИЧНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ УКРАЇНИ

Панченко Н.Г., к.е.н., доцент (УкрДУЗТ)

Трансформаційні процеси, що супроводжують розвиток економічних систем, призвели до зміни в структурі світових вантажопотоків та підвищення ролі транзитних перевезень у забезпеченні міжнародного співробітництва. Ці структурні зміни сформували потребу в розбудові якісної транспортно-логістичної інфраструктури, що дозволить реалізувати транзитний потенціал країни та підвищити її конкурентну позицію на євразійському транспортному просторі.

Сучасний стан розвитку транспортно-логістичного комплексу України характеризується критичним рівнем зношеності транспортно-логістичної інфраструктури, низьким рівнем інвестиційного рейтингу інфраструктурних галузей, недосконалістю механізмів управління та регулювання діяльності в транспортно-логістичній сфері, закорумпованістю керівної структури, відсутністю державного фінансування, низьким рівнем якості транспортно-логістичних послуг, додатковим фінансовим навантаженням інфраструктурних галузей у рамках виконання соціальних функцій держави.

Отже, наразі існує термінова потреба у формуванні якісно нових концептуальних положень стратегічного розвитку транспортно-логістичної інфраструктури, спрямованих на створення умов для інтеграції національної транспортно-логістичної системи до світового транспортного простору. На сьогоднішній день, Міністерство інфраструктури України визначило недосконалість Транспортної стратегії до 2020 року і працює над створенням Національної транспортної стратегії до 2030 року [1], що ґрунтується на виділенні стратегічних напрямків розвитку транспортно-логістичної системи та основних завдань щодо їх досягнення з урахуванням комплексного бачення глобальних пріоритетів трансмодальної політики і використання позитивного світового досвіду реформування транспортно-логістичного комплексу.

Формування якісної транспортно-логістичної інфраструктури України, насамперед, потребує впровадження ефективного державного

управління в транспортно-логістичній сфері. Це передбачає вирішення «одвічних» проблем у роботі керівної ланки транспортної системи за рахунок удосконалення нормативно-правової бази регулювання діяльності транспортного комплексу та імплементації законодавства України до європейського транспортного права; покращення прозорості тарифної політики та розподільної системи використання транспортної інфраструктури; дерегуляції та лібералізації транспортного комплексу; створення центрального органу виконавчої влади, який виконуватиме регулятивну функцію у сфері залізничного та морського транспорту; завершення трансформаційних процесів в ПАТ «Укрзалізниця»; удосконалення системи підготовки персоналу та розвитку кадрового потенціалу.

Можливість забезпечення якісних транспортно-логістичних послуг та інтеграція національного транспортного комплексу в міжнародну транспортну мережу залежить від ефективного використання потенційних можливостей усіх видів транспорту в контексті забезпечення партнерсько-конкурентного співробітництва. У зв'язку з цим заплановано заходи щодо всебічного розвитку транспортної логістики, залізничного, авіаційного, автомобільного, морського транспорту та внутрішніх водних шляхів.

Реалізація інноваційно-технологічних змін у транспортно-логістичній системі потребує забезпечення сталого фінансування транспортно-логістичного комплексу. Це передбачає впровадження довгострокового фінансового планування, забезпечення прозорості фінансових операцій, залучення приватних інвестицій, розробки та удосконалення інноваційних інструментів фінансування; забезпечення цільового фінансування транспортної галузі; створення економічних механізмів оновлення рухомого складу та утримання автомобільних шляхів.

Для підвищення рівня безпеки транспортно-логістичних операцій актуальним є впровадження європейських норм та стандартів у сфері безпеки; формування дієвого механізму державного нагляду і контролю, розслідування, ліцензування та сертифікації рівня безпеки транспортного процесу; запровадження сучасних систем управління безпекою на транспорті.

Розвиток регіонального транспортно-логістичного обслуговування формується за рахунок досягнення міської мобільності та регіональної інтеграції транспортно-логістичної системи. Так, забезпечення мобільності та

функціонування сучасного пасажирського транспорту необхідно здійснювати шляхом лібералізації та дерегуляції ринку автомобільних пасажирських перевезень; забезпечення доступності транспортних послуг; використання нових технологій та інтелектуальних транспортних систем для покращення якості послуг.

Досягнення стратегічних орієнтирів та вирішення основних завдань розвитку транспортно-логістичної інфраструктури дозволить подолати основні диспропорції функціонування транспортно-логістичного комплексу, зокрема сформувати ефективну модель фінансування проектів розвитку інфраструктурних галузей; здійснити інноваційно-технологічну модернізацію транспортно-логістичної інфраструктури; забезпечити відновлення транзитного потенціалу країни; посилити конкурентні позиції держави на міжнародному транспортному ринку за рахунок надання якісних транспортно-логістичних послуг.

Список використаних джерел

1 Про схвалення Транспортної стратегії України на період до 2020 року [Електронний ресурс]: затверджено Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 20 жовтня 2010 року № 2174-р. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua>. – Назва з екрана.

2 Проект Національної транспортної стратегії України на період до 2030 року [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.mtu.gov.ua/projects/view.php?P=115>. – Назва з екрана.

УДК 330.341.1:656.2

ІНЖИНІРИНГО-МАРКЕТИНГОВИЙ ЦЕНТР ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ: ОСНОВИ ФУНКЦІОНУВАННЯ

Соломніков І.В., аспірант (УкрДУЗТ)

В сучасних умовах, коли пріоритетними напрямками розвитку в економіці є саме інноваційних розвиток, вирішення проблем щодо забезпечення техніко-технологічного розвитку підприємств залізничного транспорту доцільно досягати за рахунок інтеграції виробництва, науки, науково-технічного потенціалу галузі та країни, забезпечення

трансферту технологій, імплементації нововведень у виробництво, що потребує впровадження інжинірингу та формування організаційно-економічної структури, яка забезпечить взаємодію, координацію діяльності підприємств залізничного транспорту, задіяних в процесі створення та впровадження інноваційних технологій.

Впровадження інжинірингу на ПАТ «Українська залізниця» та підприємствах залізничного транспорту дозволить активізувати інноваційну та інвестиційну діяльність підприємств, створити ефективний механізм розвитку їх інноваційно-інвестиційного потенціалу. Крім того, забезпечення підприємств залізничного транспорту інноваційними технологіями, належним рівнем техніко-технологічного розвитку, оновлення підприємств, на нашу думку, доцільно здійснювати шляхом формування Інжиніринго-маркетингового центру інноваційних технологій (ІМЦІТ), який є інноваційним підприємством та повинен входити до складу ПАТ «Українська залізниця». Основними сферами діяльності центру є розробка на замовлення регіональних філій ПАТ «Українська залізниця», підприємств залізничного транспорту та промислових підприємств транспортно машинобудування оригінальних технологій, обладнання та інноваційних продуктів на основі наявної технологічної бази (базової технології), модернізація підприємств, надання технологічних, інформаційних, консультативних та інших послуг по забезпеченню інноваційно-інвестиційної та господарської діяльності, комерціалізація результатів їх науково-технічної діяльності та післяпродажний супровід інноваційних технологій та продуктів.

Головною метою функціонування ІМЦІТ слід визначити розробку технологічних рішень для залізниць, підприємств залізничного транспорту та інших замовників, на відміну від виробничих проектів, націлених на виробництво і реалізацію кінцевої уніфікованої продукції, до якої належать технічні, технологічні, організаційні та управлінські інновації.

Важливим завданням центру є залучення підприємств залізничного транспорту в процес реалізації інновацій за рахунок об'єднання виробничого і науково-технічного потенціалу, зниження витрат на проведення наукових розробок і досліджень, впровадження передових технологій і устаткування, відповідно до вимог сучасного ринку, комерціалізація проведених розробок і впровадження їх у виробничий процес та виробництво.